

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. IV. Quinam obligentur servare Sigillum Confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

QUÆSTIO IV.

Quinam obligentur servare sigillum Confessionis.

Nota sive absolute & simpliciter, etsi tamquam aliàs ignota narrentur. Et consentit ex parte *Thomas Tamburinus* l. 5. c. 3. n. 14. quoad ea quæ narrentur tamquam publica, quasi hæc sola non censeantur à poenitente committi sigillo.

Nota I. non tantum violari sigillum, quando directè & explicitè notificatur persona, quæ fecit peccatum in Confessione auditum, sed etiam indirectè seu implicite, etsi tantum ingeratur suspicio. Ita Doctores communiter: & satis indicatur. c. *Omnino* *navarrus* que *sexus*. Ratio est, quod poenitenti sit æquè onerosum, sive implicite, sive explicitè peccatum suum reveletur: quodque suspicio sit quædam imperfecta cognitio, quæ suo modo etiam infamat peccatorem, etsi minus, quàm perfecta cognitio. Hinc cavere debet Confessarius, ne suspiciis, austerioribus gestibus, aut simili modo ingerat aliis suspicionem alicujus gravioris peccati. Similiter si paucos habet poenitentes, cavere debet, ne multum loquatur de auditis in Confessione: immo ne quidem etsi habeat plures, si sit coram multis in eodem oppido: facillè enim alicui ingeritur peccatio ex iis, quæ aliquando auditur, aut fortè auditus est, cognoscendi aliquem in particulari, vel saltem de illo suspicandi. Cavere etiam debet, ne nimium laudet aliquem poenitentem ex Confessione: facillè enim datur suspicio cogitandi alios quos non laudat, non esse laude dignos.

Nota II. Etsi facillè possit subesse scandalum, non tamen magis sigillum Confessionis, si Confessarius dicat, in tali civitate esse multos improbos, gravia crimina committi; quia nulli poenitenti fit injuria, cum (ut suppono) de nullo in particulari vel suspicio quidem ingeratur. Ita *Navarrus*, *Henriquez*, *Bonacina* & alii contra *Vasquez*. Major difficultas est, si loquatur de aliquo loco non valde amplo, aut dicat de aliquo monasterio gravia scelera in eo committi: quia hoc modo infamatur talis communitas, atque in singulos istius communitatis, adeoque in ipsum poenitentem aliquid infamiae aut suspicionis redundat. Immo eatenus videri potest esse contra Sigillum, ut Varii tenent cum *Diana* P. 5. Tr. II. *Ref.* 35. Neque etiam licentia poenitentium sufficeret ad excusandum à detractione, quæ lederet familia ipsa, cujus juri cedere ipsi nequeunt. Verumtamen ibi prudenter attendendum esset, an Communitas censeatur per hoc notabiliter lædi. Alii verò censent id non repugnare sigillo. Sed loquuntur in casu, quo nulla penitens suspicio gigni potest de ulla particulari persona; ut *Aversanus* q. 18. *sect.* 4. *6.* *Sexto* Plures citans, & addens non videri communiter Confessarios reputare se per hoc frangere sigillum. Saltem improbandi omnino sunt hujusmodi abusivi modiloquendi.

RESPONDEO obligari omnes, qui immediate vel mediatè aliquid norunt ex confessione. Est apud omnes certum.

Hinc obligatur primò Sacerdos Confessionem excipiens, immò & laicus se pro Sacerdote gerens, ut ex antèdictis patet.

Secundò obligatur interpres, juxta Doctores communiter contra *Cajetanium* & *Dominicum Sotum* apud *Syarez* d. 33. *sect.* 4. qui tamen admittunt interpretem obligari secreto, quod nullo casu violari possit. Probat: quia Secretum esse ex se tale, ut nullo casu sit violabile, est quædam proprietas sigilli Sacramentalis. Deinde interpres censetur quid unum cum Confessario, ejusque minister & velut instrumentum, adeoque manifestatio ei facta censetur pertinere ad Confessarium. Præterea Sacramentum aliàs fieret odiosum: cum Confessio subinde fieri nequeat sine interprete. Et quamquæ regulariter ipsa tunc non obliget; fideles tamen habent jus ad illam, & per consequens ut sine periculo revelationis eam facere possint: quemadmodum Confessio venialium, etsi non obliget, inducit tamen sigillum. Unde ratio obligandi Confessarium etiam locum habet in interprete; quem proinde pariter à Christo esse adstrictum sigillo, merito existimatur.

Tertiò, qui alterius Confessionem dolosè audit, nò tantum mortaliter peccat propter injuriam tum proximo tum Sacramento illatum, sed etiam obligatur sigillo juxta Doctores communiter; immo etiam sigillo obligatur, etsi casu vel sine culpa ob angustiam loci vel imprudenciam poenitentis aut Confessarii peccata audiverit. Ita communiter Doctores. Nam talis notitiam contrahit ex sola narratione confessionali ad Confessarium dumtaxat directà. Idem est de eo, qui vultum aut gestus Confessarii observat, ut inde gravitatem peccatorum & statum poenitentis conjiciat. Secus est de illo, qui præter Confessarium spontè poenitente adhibetur pro majori sui confusione: tunc enim confessio virtualiter est duplex; sacramentalis, quatenus dirigitur ad Confessarium, non sacramentalis autem & per modum humiliationis, quatenus dirigitur ad alterum. Ita *Coninck* *dub.* 3. n. *Secus*, si id fiat ex necessitate, v. g. in naufragio, in patulo cubiculo, intendens quantum est de se soli sacerdoti manifestare, omnes audientes ligantur sigillo, uti interpres & casu transiens. Similiter qui legit chartam continentem alterius peccata descripta in ordine ad faciendam Confessionem,

24. Obligati Sigillo.

Primò Confessarius.

Secundò Interpres.

25. Tertiò alius Confessionem dolosè, aut etiam casu inculpabili audiens.

Non is què poenitens spontè ad id assumit pro sui confessione.

Secus, si id fiat ex necessitate v. g. tempore naufragii.

Quid de
legente
chartam,
in qua sunt
scripta pec-
catorum.

tionem, etsi graviter peccet propter injuriam proximo illatam, tamen juxta Doctores communius non tenetur sigillo Confessionis, sed secreto naturali: cum scriptio illa non sit pars confessionis, sed præparatio ad illam: quare scripturam legens non magis obligatur sigillo, quam si furtive audiret alterum clarâ voce sua peccata examinantem, aut ad juvandam memoriam recitantem.

26.
Quarto
obligatur
is, cui con-
fessarius sa-
cilegè re-
velat.

Et ad quos-
cumque ea
notitia
pervenit.

Quarto obligatur sigillo is, cui Confessarius sacrilegè Confessionem revelat: non minus quam is, qui casu aut malitiose audit peccata confitentis. Et planè id necessarium est ad securitatem Confessionis & cautelam poenitentium. Ita communiter Doctores. Idemque est de quibuscumque ad quos notitia eadem, quantumvis medietate devenerit, quam primum norunt provenire ex Confessione nam tota hæc notitia in quemcumque pervenerit, est sigillata; nec posset ex ea iudex moveri.

27.
Varii scilicet
confitentur
eo cui re-
velat, si
de licentia
poenitentis.

Probabile tamen est illos, quibus de poenitentis Consensu sive licentia (supposito quod ea sufficiat; de quo *quasi. seq.*) facta est revelatio, eo ipso non teneri sigillo. Ita *Vasquez* & alii: cum enim talis revelatio non sit necessaria ad suum Sacramenti sive absolutionem etiam directam, non videtur sigillum, quod Sacramento in favorem ejusdem est annexum, extendi prohibitu poenitentis ad alios, quibus Confessio ex poenitentis libertate revelatur. Deinde Confessarius non videtur tunc moraliter agere in sua persona, sed velut instrumentum poenitentis, adeoque sic dum poenitens extra Confessionem alicui tertio peccata sua refert, hic non obligatur sigillo, sic nec videtur obligari, dum poenitens ea refert mediante Confessario. Vide *Coninck dub. 3.*

Corollarium.

Hinc Varii consequenter censent, Doctorem seu Consiliarium, qui de licentia poenitentis super ipsius Confessione consultitur, Superiorem, à quo de poenitentis consensu licentia absolvendi à casibus reservatis petitur, non teneri sigillo Confessionis; sed tantum arctissimo secreto naturali; quod juxta *Coninck* nullo etiam casu violari possit.

28.
Opposita
sententia
adfertur
declaratur.

Dixi probabile esse: ut inuenerem id non esse certum, cum Varii putent esse poenitentis arbitrium concedere licentiam cum transfusione sigilli. Quod saltem probabilissimum est, quando hæc licentia est necessaria vel opportuna ad perficiendam Confessionem. Quo casu deberet juxta *Aversa q. 18. sect. 7.* Confessarius alteri insinuare, se loqui de poenitentis licentia ex scientia Confessionali, ut alter sciat se obligari sigillo. Aliàs existimat sigillum quod in favorem & levamen Sacramenti institutum est, non posse ad alienos fines, etsi honestos, pro libitu poenitentis transfundi.

Quemadmodum idcirco etsi obligentur sigillo, qui ex necessitate, puta in naufragio, Confessionem poenitentis audiunt, non tamen ii, quos spontè tamquam auctoritates suæ Confessionis apud Sacerdotem instituta assumit. Immo indiscriminatim Plurimi censent teneri sigillo consiliarium de licentia poenitentis consultum, & superiorem, à quo petitur licentia absolvi de reservatis: eò quod hi sint velut comministri Sacramenti, suppletentes clavem scientiæ vel potestatis. Quod quidem certum est, dum persona notificatur intrâ specialem licentiam: probabilissimum verò, quando (quod rarum est) sine notificatione personæ non potest rectè peti consilium vel potestas: securissimum denique, & maxime favorabile Sacramento, generatim intellectum. Sanè Christus potuisset sic voluisse; & congruè ad securitatem & simplicitatem poenitentium. Certum quoque est, esse obligationem arctissimi secreti naturalis; immo quod nullo casu revelari queat: hoc ipsum autem est proprietas quedam sigilli.

Quintò denique satis constat ipsum poenitentem non obligari sigillo, quod in favorem illius inductum est, ad tacendum dicta Confessarii. Quamvis indubiè obligari possit secreto naturali quoad ea, quæ sibi tali lege specialiter commissa & acceptata forent: quod non est frequens. Obligatur etiam celare ea, quæ honori seu estimationi Confessarii obesse possent, juxta regulas communes justitiæ & charitatis.

Q U Æ S T I O

Qualiter liceat usus notitiæ Confessionis extra illam?

DICO I. Non licet extra Confessionem agere cum poenitente absque ipsius licentia de auditis in Confessione, juxta Doctores communiter, qui etiam consentiunt id esse grave peccatum: nam hoc est odiosum Sacramento & poenitenti, si Confessarius ipso invito possit ei refricare memoriam peccatorum, eumque semper novo pudore afficere. Quare Confessarius non quidem severum vultum poenitenti Confessionis causâ licet ostendere: id enim esset tacite exprobrare peccatum.

Sed dissentiunt Doctores in nomine, an dicenda sit violatio sigilli. Et quidem summe illud strictè pro obligatione non revelandi aliquid ei, cui erat ignotum, non est violatio sigilli. Prout non est violatio secreti naturalis, si quis de eo loquatur cum persona ipsa, quæ secretum commisit. Quare nec incurritur poena ordinaria revelantibus Confessionem imposita. Si autem latius sumatur, pro obligatione etiam non agendi